

את בריתי שלום

המילה 'שלום' נכתבה באות ו' קטועה, ונכתבו על כך הרבה פירושים.

ברכת כהנים היא ברכת השלום ככתוב 'וישם לך שלום' ונפסק, שכהן שהרג את הנפש, היינו, שקטע חיים של אדם, אסור לו לישא את כפיו. אך אצל פנחס, דוקא בגלל שהרג את הרשע וקטע את חייו קיבל את הכהונה ועולה לדוכן לברך את ישראל.

כאשר האות ו' נקטעת, היא נקראת גם ו' וגם י', וזה מרמז על ברכת כהנים, שכל אחד משלושת הפסוקים של ברכת כהנים בנוי מב' חלקים, שהראשון מתחיל באות י' והשני באות ו'.

יברכך ה' וישמרך. יאר - ויחנך, ישא - וישם לך שלום. לכן נרמז כאן באות הקטיעא י' ו', ללמדנו כי דוקא פנחס ראוי לברך את ישראל ע"י המעשה שעשה לשם שמים במלואו ללא שום פניות.

הנני נותן לו את בריתי שלום

פירש"י 'בדין הוא שיטול שכרו', כבר נאמרו הרבה פירושים על דברי רש"י אלו וכתבתי בשנים שעברו גם מה שנתחדש לי בס"ד.

ידידי הרב יוסף משה פריינד הוסיף מחלקו.

בגמ' שבת איתא שעם ישראל נקרא עם 'תליתאה', היינו עם משולש 'כהנים לויים וישראלים', והיחודיות בזה, שהרי בתרי"ג המצוות, יש מצוות שרק כהנים יכולים לקיים ויש מצוות ששייך רק ללויים ויש מצוות שהם רק של ישראלים.

אך כל ישראל יש להם חלק בכל המצוות מדין ערבות 'כל ישראל ערבים זה לזה', וזה מרומז במילים הללו: 'כ"ל ישראל' נוטריקון 'כהן לוי ישראל', וכאילו כל מצווה מתחלקת לשלושה וכ"א מהשליש לוקח חלקו.

אך מסתבר, כי זה בקיום המצוות הכתובות בתורה, אבל בהידור מצוה יש לכל אחד את מלא המצוה, וזה נרמז באמרם ז"ל 'הידור מצוה עד שלישי' היינו שהוא מהדר עד שלישי, שזה חלקו במצוה וכל השליש הזה של ההידור שייך לו, כי עשה יותר משנתחייב.

והנה, מה שעשה פינחס היה ענין של הידור, שהרי מסר נפשו על המצוה, שאינה כתובה בתורה, רק נמסרה ליחידי סגולה, שיש להם מחשבה נקיה רק לשם שמים ללא שום פניות ועליהם נאמרה ההלכה של 'קנאים פוגעים בו'.

בזה יוסבר מה שאומר רש"י 'בדין הוא שיטול שכרו', היינו, כל השכר הוא יטול בעצמו, ללא שותפים.

הסך נסך שכר לה'

חז"ל במסכת עדויות דרשו מפסוק זה, כי יין שמנסכים ע"ג המזבח, צריך להיות לפחות בן ארבעים יום, שרק יין כזה נחשב יין שמשכר, היינו 'נסך שכר'.

'נסך שכר לה' בגימ' 40 במספר קטן.

כמו"כ 'הסך נסך' ס"ת בגי' 40.

יום תרועה יהיה לכם במדבר כט א

מובא בספרים 'דורש טוב' תרס"א ו'דבר המלוכה' להגה"ק ר' שאול בראך מקאשוי ועוד ספה"ק, שמאה הקולות שתוקעים בראש השנה הם כנגד מאה הקללות שבפרשת כי תבוא.

לכאורה נאמרו בפרשת כי תבא רק צ"ח קללות, אך רש"י בתחילת פרשת ניצבים כותב שכשבני ישראל שמעו 'מאה קללות פחות שנים' הוריקו פניהם וכו', התחיל משה לפייסם ואמר אתם ניצבים היום כולכם.

למה כותב רש"י בלשון 'מאה פחות שנים' ולא כותב צ"ח? המפרשים מבארים שישינום בפרשה, שתי קללות שאינם מפורשות, שנאמר 'גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה' וכו', לכן כתבו מאה פחות שנים, היינו מאה שמתוכם שנים אינן כתובות.

זה נרמז בטעם טפחא שעל המילה 'יום תרועה' שכן, 'טפחא' בגימ' צ"ח, ללמדנו שהתקיעות מבטלות את צ"ח הקללות שבתוכה.

הרב שלום המאירי הוסיף וציין, כי גם בפרשת אמור נאמר באותו טעם: 'זכרון תרועה' בטפחא.

וביום השבת שני כבשים

וביום השבת 'שני כבשים'... ושני עשורונים... על עולת התמיד ונסכה'.

זכר כאן פעמיים 'שני', ואח"כ מוזכר עולת התמיד שאף הם 'שני כבשים'.

הקרבות קרויים מאכל - לחם שמים. יש כאן רמז לענין 'לחם משנה' בשלש סעודות בשבת, היינו, פעמיים מוזכר בפירוש 'שני' כנגד ב' סעודות הלילה והיום, השלישי נכתב ברמז, ע"י עולת התמיד שהם גם שני כבשים, ולא במפורש, כי יש נוהגים שיוצאים ידי סעודה שלישית בלא ליטול ידיים עם לחם משנה.

אכן 'וביום השבת' יש עליו ב' נקודות של זקף קטן, לרמז על לחם משנה, ועל המילים 'ושני עשורונים' יש טעם 'רביעי', לרמז על סעודה רביעית כדעת ר' חדקא. או ג' סעודות בשבת, והרביעי, סעודת מלוה מלכה, כדאיתא שהאריז"ל היה נוהג לברך על 'לחם משנה', אך ליטול בידיו רק אחת.

שלשה עשרונים לפר

לגבי קרבנות חג הפסח נאמר: **שלשה עשרונים לפר**, שני עשרונים לאיל ועשרון לכבש. מתחיל ב-ג' ויורד ל-ב' ואח"כ ל-א'. אולי בדומה לחג הסוכות, שכמות הפרים שהקריבו בסוכות היו יורדים מדי יום, י"ד, י"ג י"ב וכו'. אשמח אם יש למישהו הסבר נוסף.

זמרי בן סלוא

בספר הגלגולים איתא שיפתח הגלעדי היה גלגול של 'זמרי בן סלוא' נשיא שמעון. ובתו שנהרגה בגללו, היתה גלגול של 'כזבי בת צור' שהכשילה אותו, וזה היה התיקון שלו, שהפעם, הוא בעצמו גרם למותה. אוסיף רמז לזה, שהרי יפתח היה משבט מנשה, במילה **מנשה יש ג'** האותיות המרכזיות מהמילה 'שמעון', כמו"כ, מנשה הוא כנגד שמעון, ככתוב 'אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי', משמע, שאפרים כנגד ראובן ומנשה כנגד שמעון.

והטענה שאיתא בחז"ל כנגד יפתח היא, שבאותו הזמן פנחס עדיין היה קיים ויפתח היה יכול היה ללכת לבקש ממנו התרה לנדרו, ואמרו חז"ל שיפתח לא הלך מפני שלא היה בן תורה, שאם היה בן תורה, היה מבין דבר מתוך דבר, שדוקא פנחס שהרג בשעתו אותו ואת בתו בגלגול הקודם, הוא זה שיכול להביא לתיקונו, אם יכנע אליו ויבא לבקש התרה על נדרו ובכך יכפר על החטא שעשה בגלגול הקודם ויציל את חיי בתו ואת עצמו שלא ימות בלא זרע של קיימא.

גם על פנחס איתא בחז"ל שנענש על שלא הלך מעצמו ליפתח להתיר לו נדרו, שהרי הוא היה גדול בתורה ובודאי הבין כי יש כאן תיקון ליפתח ובתו, ונדרש ממנו שילך אליו ויכפר בעדו, אך יתכן שפנחס סבר, כי כדי יפתח שייגיע לתיקונו השלם באותו החטא של זמרי, צריך הכנעה מצד יפתח, שזה

פינחס זה אליהו

אמרו חז"ל '**פינחס זה אליהו**', ויש להסמיך לזה רמז נאה, דהנה איתא בגמ' ברכות ד: 'תנא, מיכאל באחת, גבריאל בשתיים, אליהו בארבע ומלאך המות בשמונה ובשעת המגפה באחת אליהו גימ' 52, וכדברי הגמ' אליהו בארבע, 4 פעמים 52 זה 208, גימ' פינחס. ואוסיף רמזים לכל המאמר: 'מיכאל באחת', שהרי

מיכאל גימ' 101, ואמרו חז"ל 'אינו דומה שונה פרקו 100 פעמים לשונה פרקו 101 פעמים', הרי שה'אחד' הנוסף הוא מאוד מכריע, ובאמת שמו ללא האות א' 'מיכל', ר"ת כי מלאכיו יצוה לך, ו'מיכל' גימ' 100, והאות א' הנוספת שמניינה אחת, שמשנה את שמו מ'מיכל' ל'מיכאל' היא היוצרת את ה-101, הרי שיחודיותו של השם 'מיכאל' הוא ב'אחת'.

גבריאל בשתיים, מצאנו ביוסף הצדיק, כי המלאך גבריאל בא אליו פעמיים לסייע בעדו, א. וימצאהו איש והנה טועה בשדה פירש"י זה גבריאל, ב. בבית הסוהר בא גבריאל ולימדו שבעים לשון. גבריאל"ל ר"ת: אחיך רועים בשכם, גמר יוסף לשונות.

מלאך המות בשמונה, נאמר בדברי הברכה הקודמים לתוכחה, 'בְּדֶרֶךְ אֲתָד יֵצְאוּ אֵלֶיךָ וּבְשִׁבְעָה דְרָכִים יְנוֹסוּ לְפָנֶיךָ', ופירשתי שהכוונה, כי עיר גדולה ובצורה יש לה שמונה שערים, 4 בארבע פינותיה, ועוד 4 בארבע צדדיה במרכז החומה, וזה פירוש הפסוק, שבאחד יצאו אליך ובכל השבעה הנוספים ינוסו מלפניך.

ומלאך המות יעמוד בכל שמונת הפתחים לארוב לאויבים להשמידם.

ובשעת המגיפה באחת, שהרי אמרו חז"ל שבשעת המגיפה יש להסתגר בעיר, ואין משתמשים בפתחים.

בין המצרים**ציון וירושלים**

עיר הקודש נקראת ציון ונקראת ירושלים, ואיתא בספרים כי השם 'ציון' מסמל אותה כמקום מצוין לקדושה וחשיבות, אך השם 'ירושלים' מסמל את 'ירושלים בתפארתה' שהחל בעיקר מבנין בית המקדש שנבנה ונחנך ע"י שלמה המלך.

וצפון בזה רמז נאה, 'ירושלים' גי' 596, 'ציון' גי' 156, הרי שהפער ביניהם הוא 440, שזהו מספר השנים מעת כניסת בני ישראל לא"י עד בנין ביהמ"ק, ככתוב מלכים א פרק ו' ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים בשנה הרביעית בחדש זו הוא החדש השני למלך שלמה על ישראל ויבן הבית לה' דל מהתם מ' שנים שהיו ישראל במדבר, הרי ת"מ (440) שנים מתחילת כיבוש א"י עד בנין ביהמ"ק.

והיינו: ציון (156) היה שמו כאשר נכנסו לא"י, הוסף לזה עוד 440 שנים אזי שמו 'ירושלים' (596).

הודו לה' כי טוב, התפילות והקבלות הטובות הועילו ומצב אחייני משתפר לטובה, אנו המשיכו בתפילות לרפואת

ר' יצחק בן באשע הי"ו והן קל כביר לא ימאס תפילת רבים.

maadoney@gmail.com